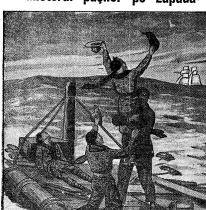

Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 69 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

11

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

B

Misterul paşilor pe zăpadă

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCURESTI

Ce ziar să citim ?

Nu există nimeni care să nu citească un ziar, pentru că un ziar este hrana sufletească de fiecare zi a omului.

Ziarul pune în curent pe cetățean cu tot ce se petrece în orașul lui, în lumea întreagă: și tot el îl informează de tot ce-l interesează, imprimându-i și anumite directive — bune sau rele — după cum înțelege să-și facă datoria către cititorii săi. Trebue deci multă băgare de seamă în alegerea ziarului pe care trebue să-l citim, fiindcă el trebue să fie, înainte de toate, obiectiv adică să trateze absolut cinstit, fără ură și fără părtinire toate chestiunile.

Care este ziarul care îndeplinește această esențială condiție ? **UNIVERSUL**

UNIVERSUL este gazeta ce-și informează complect și repede cititorii.

Care este ziarul ce prin scriitori de valoare și de competință se ocupă de toate chestiunile ?

„UNIVERSUL“

In care ziar cititorul de orice ramură de activitate socială, poate găsi tratarea și deslegarea problemelor ce-l interesează ? în **„Universul“**

Unde-și găsesc sprijinul cei obidiți și nedreptățiți, și înfierarea celor cari calcă legile și drepturile altora ? în **„Universul“**

In **„Universul“** agricultura, comerțul, industria, armata, școala și biserica au pagini întregi consacrate.

Așa, dar, care este ziarul bine scris, cinstit redactat și repede informat ?

„UNIVERSUL“

Citiți dar toți: ziarul „UNIVERSUL“

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALA

MISTERUL PAȘILOR PE ZĂPADĂ

CAPITOLUL ÎNTAI

Ii regăsim pe cei trei cercetași și negrul Zomba într'o situație cu totul neobicinuită.

După peripeții extraordinare se găseau pe o insulă stâncoasă care forma o proemnență uriașe, puțin depărtată de Polul Sud.

Pluta le servise să facă o podea și acum lucrau la construirea colibei cu pietre luate din stâncă și acoperite cu zăpadă.

Își făceau astfel un refugiu, un adăpost pentru lungile luni de iarnă.

Au botezat locul cu numele de „baia Speranței" căci numai atât le mai rămăsese, speranța să găsească ținuturi mai civilizate.

Erau la adăpost de vânt, în locul acela semicircular înconjurat de stânci.

Cu câteva cartușe de dinamită au scos din stâncă pietrele trebuincioase și au lăsat un loc de intrare, ca o ușe.

Acoperișul era tot din pietre mari acoperite de zăpadă, care forma din cauza temperaturei atât de scăzute, de afară, un învăliș impermiabil.

Inăuntru făcură un mic canal de jur împrejurul pereților prin care să se scurgă apa ce s'ar prelinge pe pereți.

Cei trei cercetaşi se pregătiră astfel, de iernat, anotimp care începe în Mai.

In regiunile polare de Sud, spre deosebire de cele de Nord, chiar în timpul solstiţiului, soarele apare zilnic câte patru ore.

Aşa dar, nu vor avea o noapte lungă, apăsătoare.

— Fără soare sunt mort! — zise Marius.

„Vă închipuiţi voi o noapte care să dureze luni de zile?

„Numai când mă gândesc mă apucă groaza.

Spre sfârşitul lui Februarie începură nişte furtuni grozave, dar cabana, rezistentă, nu se resimţi de loc.

Ne având de lucru, cercetaşii duceau o viaţă regulată.

Singurul cusur al camerei lor era umezeala. Şi toate silinţele lor spre a o înlătura fură zadarnice.

Zomba şi Marius instalară, — făcută din nişte pietre special potrivite, — o bucătărie cu care se câzneau să gătească regulat spre a-şi menţine puterile.

Intr'o dimineaţă, Jean Bart, care se însărcinase cu aprovizionarea, zise:

— Ştiţi că aproape nu mai avem carne conservată?

„Iarna va fi greu să găsim ceva.

— Cu atât mai mult cu cât pe aci nu există decât foce şi pinguini — adaugă Raimondo.

Jean Bart răspunse:

— Adevărat, aşa e!

„Urşii albi pe care i-am împuşcat noi nu sunt de pe aci şi e probabil că nu vom mai găsi alţii.

— Atunci ce aşteptăm ca să mergem la vânătoare?

— Aşteptăm să se mai potolească vântul, — zise calm Ligurul.

„Vedeţi şi voi că nu se poate scoate nasul afară...

— Să aşteptăm! Şi să sperăm că mâine va fi mai liniştită vremea.

A doua zi, nu fură deziluzionaţi.

Printr'un fenomen destul de des în regiunile antartice, temperatura se sui brusc la şapte grade sub zero şi vântul încetă să sufle.

Soarele era arzător într'un cer limpede.

Ce patru călători hotărără o excursie în împrejurimi.

Suiră stânca și coborându-se pe partea opusă vazură o ciudată plaje neacoperită de zăpadă, cu un amfiteatru de stânci împrejur.

Pe plaja aceia furnicau niște ființe extraordinare.

Păreau păsări, dar semănau cu niște domni în frac.

— Uite pinguinii! — exclamară Jean Bart.

— Nu zboară?

— Nu. Sunt incapabile să sboare, dar în schimb, înoată minunat.

„Fac un fel de tranziție între păsări și pești ca și focele între pești și mamifere.

— Sunt bune de mâncare?

— N'am încercat și n'aș putea să-ți spun — răspunse Ligurul zâmbind.

CAPITOLUL II

IN LUMEA PINGUINILOR

Călătorii se apropiară binişor ca să nu fie văzuţi de păsări.

— Ia povesteşte-ne, Jean Bart, ceva despre aceste simpatice şi interesante animale, cu formă omenească.

— Pinguinul antartic — începu Jean Bart — înalt de aproape patruzeci de centimetri, merge drept ca un om; capul îi e rotund şi rudimentele de aripi par nişte braţe.

„De departe par caricaturile unor oameni îmbrăcaţi în frac.

„Vedeţi, printre ei, nişte păsări care au ciocul roşu? Alţii cu forme mai elegante, cu un moţ galben în cap?

„Şi aceştia sunt pinguini.

„In mijlocul lor stau adunate păsările paraziţi; sunt nişte porumbei de la Cap şi aşa zişii stercorari. Specia aceia de porumbei albi, se hrăneşte cu carnea şi oule vecinilor lor şi adesea clocesc pe cadavrele lor.

„Iată tot ce ştiu.

Cercetaşii nu mai văzuseră o aşa mulţime de pinguini.

Voind să se apropie de ei, fură constrânşi să se retragă spre a nu fi investiţi de ciudatele batalioane furioase, adevărate trupe de infanterie care îşi apărau cu bărbăţie poziţiile lor.

Marius întrebă:

— Cum îşi cresc puii?

— In această epocă, puii tocmai învaţă să înoate sub conducerea părinţilor.

„Știu să înoate foarte bine, dar nu știu să se dirijeze pe apă.

„Dis de dimineață, tatăl și mama caută hrană pentru puii care nu sunt în stare să o găsească singur.

„Ceasuri întregi aleargă după niște mici crustacei.

„Hrana puilor e o scenă foarte amuzantă, după cum a descris-o cei ce au văzut-o.

— Ei bine, — conchise Raimondo, — hrănirea trebue să ne-o facă nouă!

Cei patru exploratori se înapoiară la căminul lor, se înarmară cu ciomege rezistente și veniră la asalt.

Primele victime fură câți-va tineri pinguini.

Nu învățaseră însă că se teamă de om și se lăsau apropiați fără frică.

Dar văzând cum cad uciși semeni de ai lor, recunoscură dușmanul și o luară la fugă.

Măcelul aduse cercetașilor o sută cincizeci de pinguini.

Jean Bart spunea că la aceste păsări numai pieptul cărnos e comestibil.

Tăiară deci piepturile, lăsând restul corpului prada porumbeilor de mare și stercorarilor care devorară repede totul, lăsând doar scheletele albite.

La 29 Februarie, nouăzeci de pinguini fură uciși.

De abia zăreau oamenii și păsările se repezeau în apă înotând din toate puterile.

Din zi în zi vânătoarea devenea mai dificilă.

Cele mai multe păsări emigrară.

Cele rămase se sălbăticiră.

Acum trebuiau cercetașii să le caute până pe stânci.

Dar cum existența lor depindea de rezultatul vânătoarei, tinerii nu se descurajară.

La 12 Martie strânseră o provizie totală de cinci sute patruzeci bucăți de carne, provizie insuficientă.

Păsările începeau să se rărească.

La 5 Aprilie nu mai uciseră decât cincisprezece; la 7, treizeci. Le mai trebuiau cel puțin o sută.

Marius se gândi la o stratagemă.

Scobi în zăpadă două gropi care sfârșeau într'una largă de un metru și jumătate și tot atât de adâncă.

Cu ajutorul tovarăşilor încercă să mâne în spre gropi păsările.

— Ajunse în coridorul acesta, vor cădea fatal în groapa de unde nu se vor mai putea salva şi le vom prinde pe toate.

Operaţia nu reuşi tocmai aşa cum o prevăzute Marius şi din peste trei sute de păsări gonite, prea puţine luară drumul gropilor.

Totuşi, după mari sforţări, prinseră o sută.

In total, piepturile de pinguini, necesare pentru toată iarna se ridicau acum la şase sute.

Pe de altă parte păsările le furnizaseră, întocmai ca gâştele domestice, o cantitate de grăsime foarte bună pentru gătit.

Mai făcuseră şi o importantă provizie de ouă de pinguin pe care le conservară în ghiaţă.

— Trebue să prindem şi foce — zise Raimondo.

— E bună grăsimea de focă pentru ars în lămpi! — decretă Zomba.

CAPITOLUL III

JEAN BART IN PERICOL

Iarna se apropia cu pași mari, zilele se scurtau și frigul se întețea. Până atunci, cei patru călători nu păreau că suferă prea mult de frig.

Ardeau într'un fel de cuptor pe care îl făcuseră în coliba lor, un soi de mușchiu care se găsea în cantități enorme pe stâncile „Insulei Italiei“, nume pe care îl dăduse Marius pământului pe care se adăpostiseră.

Era o provizie de combustibil pentru toată iarna.

Ardea fără flacără și aproape fără fum, producând o căldură plăcută, suficientă pentru încălzirea camerei.

Noaptea, când focul se stingea, temperatura cădea până la 6—7 grade sub zero, dar, bine acoperiți cu pături, puteau dormi.

Mâncau dimineața, la prânz și seara.

Bucatele nu erau prea variate și aveau ca bază carnea de pinguin.

Prea puținele legume conservate, câte mai aveau din proviziile luate depe corabie, le economisiau cu grije.

Timp de trei săptămâni, cercetașii fură blocați în colibă.

Vântul sufla atât de puternic încât ar fi fost răsturnat ori cine ar fi pus piciorul afară.

Coliba se clătina sub furia vântului și cercetașii se întrebau cu groază cum ar fi putut construi alta pe un ger de 25 grade sub zero?

Ajunseră până la Mai.

Intr'o seară, vântul scazând, exploratorii eşiră să admire un minunat apus de soare.

Uriaşii icerbergi se profilau luminaţi de soare ca nişte turnuri medievale.

— Pare că suntem la Roma — observă Raimondo — şi privim ruinele Coloseului.

— Ce imaginaţie ! — întrerupse Jean Bart.

„Eu sunt genovez şi nu văd decât un lucru : ghiaţă, ghiaţă şi iar ghiaţă.

Hotărâră pentru a doua zi o excursiune.

Plecară bine echipaţi şi călduros îmbrăcaţi.

Coborâră versantul colinei stâncoase.

Dar la un moment dat se auzi un strigăt şi Jean Bart care se îndepărtase puţin, dispăruse.

— Ce s'a întâmplat ?

Toţi alergară în acea direcţie.

Ligurul alunecase pe ghiaţă între două stânci şi se agăţase acolo, deasupra unei prăpastii.

Era agăţat cu o mână în timp ce sprijinea picioarele de stâncă.

Situaţia era foarte grea.

Raimondo, Marius şi Zomba erau deasupra lui pe un fel de platformă de ghiaţă, aşă că nici ei nu ştiu cum să-şi ţină mai bine echilibrul.

— Ţine-te, ţine-te, Jean Bart — strigă Raimondo — Iţi venim în ajutor !

Genovezul răspunse calm :

— Aştept !

Se înţelege că nu ar fi dat drumul decât după ce şi-ar fi epuizat complect puterile.

S'ar fi putut asvârli un laţ, dar cum l'ar fi ţinut ca să suporte greutatea lui Jean Bart.

Nu aveau nimic dece să-l lege.

Dar le veni o idee bună.

— Să scobim în ghiaţă câte-va găuri mici şi băgând acolo picioarele, vom putea rezista la ori ce sforţare fără să alunecăm.

După ce făcură cu securele acele puncte de reazim, aruncară două frânghii legate la olaltă şi având la capăt două

ochiuri. Ligurul vârâ în ele picioarele și apucând și cu mâinile strigă :

— Gata ! Trageți !

După câteva minute, Jean Bart apăru.

Il traseră sus, cu fruntea îmbrobonită de sudoare și galben ca ceara, de sforțarea făcută.

După o scurtă odihnă, își reveni și porniră mai departe.

Nu disperau să găsească vânat, dar ar fi voit să fie foci.

Jean Bart zise :

— Ele preferă să trăiască în apă, venind la suprafață să respire.

Merseră câte-va ore fără să găsească nimic.

Se înapoiară cu mâinele goale.

Tocmai se apropiau de locuință, când Zomba făcu un gest spre Nord :

— E ceva acolo !

Cercetașii priviră într'acolo și văzură o țâșnitură de apă care părea că ese din mare.

* * *

CAPITOLUL IV

PESCUITUL BALENEI

— Ciudat ! — făcu Marius.

„S'ar zice aruncăturile de apă pe care balenele...

Raimondo îl întrerupse :

— Adevărat ! Am mai văzut noi așa ceva !

— Ciudat ! — observă Jean Bart — să fie balene pe aci?

„Nici o carte nu pomenește de așa ceva.

— Balenă sau nu, nu putem întârzia. Se lasă noaptea și trebue să fim acasă !

Cu bucurie, după o oră de mers, intrară în coliba lor.

După masă, câte va ore discutară fenomenul.

Jean Bart luă o cărțulie pe care o avea printre altele și începu să citească :

„Când o balenă e semnalată, echipagiul oprește vasul și pune pe apă o balenieră, adică o barcă specială, urmată de altele.

„Pe cea dintâi stă, în picioare, omul cu harponul gata să-l asvârle în animal.

„De harpon se leagă o frânghie foarte lungă, bine legată de un scripete.

„Din cauza durerii pricinuite de rană, balena fuge, trăgând după ea funia și barca.

„Celelalte bărci se leagă de prima spre a-i mări rezistența și a îngruia fuga balenei.

„Omul care a harponat-o cedează locul ofițerului care are onoarea să ucidă mamiferul.

„Când revine la suprafată ca să respire, i se trimete un alt harpon imediat sub înotătoarea pectorală.

„Se întâmplă une ori ca această lovitură să ucidă balena.

„Dar, de cele mai multe ori, urmărirea continuă.

„Din ce în ce mai slăbită de sângele pierdut, respiră greu, și țâșniturile de apă amestecată cu sânge, roșește pe urmăritori.

„Agonia sa durează câteva ore, cu puternice și foarte periculoase convulsiuni care pot zdrobi și îneca bărcile.

„Când moare se întoarce cu burta în sus.

„Sunt cazuri când prima lovitură de harpon nu reușește și balena fuge, răsturnând îmbarcațiile care s'au apropiat prea mult de ea.

„Adeseori, când balena se întoarce cu fața în sus, fie că e prea slabă, fie că plămânii îi sunt astupați de sânge, cade la fund, spre desperarea pescuitorilor sdrobiți de muncă.

„Când totul a mers bine, bărcile iau în remorcă trupul balenei.

„Unii pescuesc balena și o ucid cu loviturile unui tun special, care, când lovește bine, poate ucide cetaceul de la primul foc.

„Astăzi vânatul banelor s'a perfecționat mult.

„Vapoare cu elice, rapide, bine aranjate, urmăresc deaproape prada.

„Proectilul are un harpon automat care, după ce intră adânc în trupul animalului, aprinde un mic explozibil, care ucide balena fulgerător.

„Un alt sistem este ca în bomba-harpon să se introducă o cantitate de curară, o puternică otravă, care paralizează animalul și îl ucide repede.

„Pescarii însă vor o balenă ne otrăvită și o vânează bucuroși după alte sisteme mai vechi.

Cu cititul acestor pagini trecuseră câteva ore, cu discuții și întreruperi; cei trei cercetași întrerupseră lectura și se culcară.

CAPITOLUL V

DESCOPERIREA

Şi a doua zi, fu o zi frumoasă.

Exploratorii hotărâră o nouă expediţie.

Marius era vesel şi distra pe amici cu glumele lui.

Nimeni nu bănuia că vor face o descoperire la care nici nu se puteau gândi.

In timp ce mergeau, din bloc în bloc, mai căzând, mai intrând în vre-o gaură ascunsă sub ghiaţă, Raimondo se opri deodată şi exclamă ceva.

— Ce ai văzut?

Zomba care privea în toate părţile, întinse braţul.

Toţi văzură atunci un lucru extraordinar.

Era un fel de movilă regulată în vârful căreia era un obiect.

Obectul acela era un butoiaş!

— Asta e extraordinar!

„Un explorator a trecut pe aci şi a voit să ne lase o urmă de trecerea lui...

In grabă, cât puteau pe terenul acela perculos, ajunseră la movilă.

Trebuiră să se caţere pe blocuri de ghiaţă spre a ajunge până sus.

Ajunseră în vârf.

Până la butoiaş însă, mai era o porţiune pe care n'o mai puteau urca, atât de netedă era ghiaţa.

Marius zise:

— Am o idee foarte simplă!

„Nu avem noi laţurile la noi?

„N'avem decât să prindem butoiaşul înţepenit acolo şi pe funie să ne suim.

— Ai dreptate.

Zis şi făcut.

Zomba îşi pregăti laţurile şi îl aruncă cu abilitatee-i ştiută.

Laţul se prinse bine.

Jean Bart se căţără cel dintâi. Odată ajuns, încălecă pe butoi

Acesta era legat solid de un fier gros, cu nişte lanţuri.

Ligurul zise, de sus:

— Mi se pare că fără o pilă nu-l vom putea desprinde.

„E legat cu un lanţ gros.

— Ia secura şi sfărâmă butoiul!

„Ţine-te cu o mână de fier şi cu cealaltă lucrează.

„O să vezi ce conţine.

„N'avem altceva de făcut.

Cu toată echilibristica ce trebuia s'o facă, Jean Bart se apucă de lucru.

După câtva timp se coborâ tot aşa cum se suise, ţinând în mână un fel de cutie de metal, închisă.

Raimondo o luă şi o deschise uşor fiindcă nu era ruginită.

Avusese precauţia acel ce o pusese acolo, s'o ungă bine cu grăsime.

Deschizând-o, văzu că nu conţine decât hârtii făcute sul.

— Ştiţi, băeţi, că nu e locul aci spre a descifra documente.

„Să ne înapoiem acasă şi acolo vom vedea ce conţin.

„Nu mai bine aşa?

Toţi fură de acord.

Când fură comod aşezaţi la căldură, Raimondo desfăcu sulul. Era un caet cu mai multe foi, acoperit cu o scrisoare fină, uşor de citit.

Avea următorul titlu:

„Povestirea naufragiului vasului „Antarct“ din expediţia doctorului Nondenksgold, suedez“.

— Citeşte, citeste! — strigară Marius şi Jean Bart.

Zomba era foarte atent.

Raimondo începu, emoţionat:

„Ziarul de la 15 Ianuarie la 10 Februarie 1902".

„15 Ianuarie. — După o lungă şi grea iernare, am trimes o parte din echipagiul meu în explorare spre Pol, o sfărâmare a banchizei care ne înconjoară compromite existenţa vasului nostru.

„După o violentă sguduitură, bancul de ghiaţă pare liniştit.

„Ne-am apucat să reparăm avariile vasului.

„Vom putea să-l salvăm?

„Am reuşit, cu mari sforţări, să-i uşurăm partea dinapoi.

„Cârma e sfărâmată, elicea mai e la locul ei, dar nu o putem verifica.

„Astupăm găurile la care putem ajunge.

„Munca e foarte grea. Ce lungi zile de griji şi descurajare!

„Să fie începutul agoniei?

„Sărmanele noastre colecţiuni strânse cu preţul atâtor greutăţi, cred că sunt complet pierdute.

„Vom fi înghiţiţi de apele îngheţate fără ca familiile să bănuiască pieirea noastră?

„Nu, situaţia nu e desperată. Dacă bastimentul e avariat, se poate repara, cel puţin, aşa sperăm.

„Dacă vântul de vest se ridică şi topeşte gheţurile vom ajunge la Snow-Hill sau poate vom reuşi să atingem insulele Falglauds.

„Veşnicul sgomot al pompelor! Sunt atât de obicinuit cu el, încât noaptea, dacă se opresc puţin, mă trezesc. Ce muzică lugubră! Cântă agonia corăbiei...

„Spre ziuă, o oscilaţie mă deşteaptă. Antartic se mişcă. E ceva nou...

„O crăpătură s'a produs în piedestalul de ghiaţă care ne susţine şi nava s'a îndreptat găsindu-se acum într'un fel de dock, printre ziduri de doi metri.

„O tristeţe infinită ne cuprinde. Spre a o combate inventăm orice fel de ocupaţie. Intr'o după amiază, ne mai ştiind ce să facem, ne-am bătut, ca copiii, cu bulgări de zăpadă.

„In noaptea de 21 Ianuarie începe o briză dinspre Snow-Hill. E bine. Dar când nava se va desprinde din coaja de ghiață, ce se va întâmpla?

Poate naufragiul?

„Astăzi serbăm aniversarea Suveranului nostru.

„Steagul suedez e ridicat pe catarg și dăm 21 lovituri de tun.

„La amiază, echigajul, adunat pe punte ciocnește un pahar de punch suedez, în cinstea familiei regale.

„Bucuria e generală.

„Curaj, băeți! Vom vedea Stockholmul!

„Ghiața s'a prins și la babordul posterior și acum putem constata întinderea avariei. E periculoasă! Cârma e sfărâmată de începem reparațiile cum putem.

„Incercăm, cu praf de pușcă, să facem să sară în aer, în jurul corăbiei, câteva blocuri de ghiață mai amenințătoare. Rezultatul e prea slab față de uriașa muncă depusă.

„In timpul zilei, bastimentul începe să se încline și, după masă, mișcarea se accentuiază.

Antarctic e gata să se cufunde și căpitanul dă sinistra comandă:

— Bărcile pe apă!

„Imbarcațiile sunt duse pe banchiză ca și proviziile scoase din vas. Era o vreme groaznică cu zăpadă deasă și un vânt îndrăcit.

„Din fericire nu e decât o alarmă. Bastimentul rămâne la locul său.

„Nava se ridică. Nouă încercare de a o desprinde din coaja de ghiață.

„In caz de catastrofă, trebue să sacrific fotografiile și documentele, care în asemenea împrejurare, trebuesc salvate, după alimente.

„Nava încă plutește, dar apa pătrunde mereu.

„Târâți de derivă, suntem la 14 mile de insula Cokburn.

„Dacă amicii noștri din Snow-Hill observă cu atenție orizontul, poate vor descoperi Antarcticul.

„Continui preparativele mele de salvare.

„Alerg printre colecțiunile adunate, exemplarele cele mai prețioase.

„Incepe o furtună de la Sud care ne duce departe de insula Cokburn.

„Dintr'o clipă în alta momentul fatal poate surveni.

„Mașina funcționează dar învârtirea elicei agravează spărtura.

„Nu ne mai rămâne nici o speranță.

„Spărtura, în fine găsită, e ireparabilă.

„Toată noaptea ne silim să exităm o ciocnire cu blocurile plutitoare.

„Trebue să ne apropiem de insula Paulet. Va fi refugiul nostru în caz de catastrofă, care e iminentă.

„Cu toată funcționarea neîntreruptă a pompelor, apa intră mereu și nava se afundă...

„Ancorăm Atlanticul de un bloc mare de ghiață și începem salvarea alimentelor și obiectelor necesare.

„Nu uităm pisicile, tovarășii noștri, pe care le punem la adăpost într'o barcă.

„La opt seara toate dispozițiile sunt luate pentru o rapidă evacuare a navei.

„Cu lacrămi în ochi, golim un pahar pentru sărmanul vas care se cufundă în abis...

CAPITOLUL VI

SFARŞITUL „ANTARTICULUI"

Raimondo întrerupse cititul.

Se priveau toţi, emoţionaţi.

Inţelegeau mai bine ca oricine durerea exploratorului, ei care fuseseră în aceiaş situaţie !

Romanul, după o pauză, continuă să citască.

„Adio, pentru totdeauna !

„Mă sui pe punte cu portofoliul care conţine planurile mele preţioase.

„Apa continuă să năvălească.

„Căpitanul ridică steagul.

„— Tăiaţi parâmele ! — ordonă Lansen.

„Sinistre lovituri de secure răsună în tăcere.

„Ne mai fiind susţinut bastimentul se afundă.

„Acum numai catargele se mai văd... câteva secunde, dispare şi steagul suedez...

„Acum totul s'a sfârşit !

Marius fu primul care îşi reveni din tristeţea ce răspândise pe faţa tuturor citirea jurnalului tragic.

— Ia spune-ţi-mi, în ce mod s'a salvat Nordenskjold ?

Jean Bart răspunse :

— Naufragiaţii fură ajunşi — nu după multă vreme — de tovarăşii lor. Toţi se îmbarcară, în epoca desgheţului pe bordul vasului argentinian Uruguay, venit să-i caute. Un singur om muri în timpul iernei. Ceilalţi putură părăsi golful Speranţei.

— Na! Şi ei dăduseră refugiului lor acelaş nume ca şi noi!

— E foarte natural. Speranţa e singurul sentiment care te ajută să trăeşti în condiţiuni atât de vitriege.

— Apoi, — continuă Jean Bart — se înapoiară în Suedia unde fură primiţi cu entuziasmul pe care îl meritau.

Zomba şi Marius prepararǎ masa şi restul zilei nu mai vorbirǎ de naufragiu.

Incepu apoi o vreme aşa de rea încât nu mai puteau face un pas afară.

Inchişi în coliba lor umedă, cei patru călători nu mai ştiau cum să-şi petreacă timpul. Nu făceau decât să citească aceleaş cărţi şi să vorbească despre aceleaş lucruri.

Intr'o dimineaţă, Jean Bart care vârâse puţin nasul afară, scoase o exclamaţie de bucurie.

Nu mai sufla vântul! Nu mai ningea! Prin norii albicioşi filtra o palidă lumină solară şi temperatura nu mai era aşa de scăzută.

— Repede, afară! La vânătoare! Poate putem găsi foce?

E uşor de închpuit cu ce bucurie primiră tovarăşii această invitaţie.

Jean Bart era în fruntea trupei. Mergeau spre sud unde ghiaţa era mai netedă şi pe care se putea merge mai cu uşurinţă.

După o jumătate de oră se opri strigând:

— O gaură de focă! O gaură de focă!

La câţiva metri, era o gaură circulară, cum de obicei fac focele ca să iasă să respire.

Exploratorii se hotărâră să se pună la pândă.

Dacă prindeau o focă aveau carne şi grăsime.

Ştiau că foca nu poate fi uşor împuşcată deoarece glonţul alunecă în grăsime; trebue ucisă cu securea sau cu bastoanele.

Destinul le fu favorabil.

După douăzeci de minute de aşteptare, apa se mişcă şi gaura fu astupată de o massă întunecată şi în curând o focă frumoasă eşi şi se întinse pe ghiaţă.

Fu urmată imediat de alte trei.

Văzându-le că se îndepărtează, cercetașii se feriră să le atace.

Așteptau să vadă dacă nu cumva mai vin altele.

Dar ne mai văzând sosind nimic, Raimondo dădu semnalul de atac.

— Să ne uităm bine ca nu cumva să mai fie prin apropiere o altă gaură în care să dispară! — zise genovezul.

Se repeziră cu securele.

După câte-va momente, focele erau ucise.

Cei patru tineri le spintecară, luară luară tot ce era bun de mâncare și le înfășurară în pieile bine curățite.

Apoi se înapoiară spre casă.

— Ce grele sunt! — ziceau ei ducând în spinare ca pe niște saci focele îmbucătățite.

Natural, când se găsiră așezați la căldură, și după ce băură ceva cald, discutară despre captura făcută.

De data asta milanezul făcu lux de erudiție.

— Mi-aduc aminte că am citit — începu el — că printre amfibiile mamifere focele sunt cele mai adaptate la viața acuatică.

„Bandele de foci părăsesc mările polare unde se nasc și se duc în mările mai temperate.

„Călătoresc în bande de zece sau douăzeci de indivizi aglomerându-se apoi, în trupe uriașe.

„Atunci se sbat ca înebunite și apele par acoperite literalmente de capetele lor; puterea curentului le poartă cu iuțeală. Apoi dispar ca niște fantome.

„Ocolesc deoparte insula Terranova și de alta Kamciatka, o parte din ele intră în strâmtoarea de Behnng unde stau până la finele lui Decembrie.

„Pe la finele lui Ianuarie, se înapoiază pe banchizele plutitoare unde femeile nasc puii.

„Inapoierea e mai înceată deoarece au de luptat cu curentul gulfstream care e destul de puternic.

Pe la sfârșitul lui Aprilie puii sunt măricei și se pot hrăni singuri.

„Atuncea, cu toții, reiau drumul spre sud.

„Pescuitul cel mai important are loc în golful San Lorenzo și în Terranova unde se găsesc patru varietăți de foce. Acolo sunt măcelărite cu miile

„Peste douăsprezece mii de marinari sunt ocupați cu această vânătoare.

„Totalul animalelor vânate sunt evaluate la 7—8 milioane franci.

„In Europa, vapoarele provin din porturile scoțiene. In paraginele Groenlandei și Spitzbergului se încrucișează cu corăbii norvegiene, și rare ori cu altele.

„In ultimul timp, împuținarea focelor începuse să se facă atât de simțită încât guvernul englez a trebuit să vină cu o lege, în 1896, prin care regulează vânătoarea, protejând-o.

După aceste detalii pe care le expuse Lombardul cu mult brio, veni ora somnului și cercetașii noștri dormiră un somn bun, reparator.

CAPITOLUL VII

MISTERUL PAŞILOR

A doua zi fu reluată vânătoarea de foce.

Dar ghiaţa acoperise gaura şi nu mai putură descoperi alta.

Puţin decepţionaţi, exploratorii hotărâră o recunoaştere pe insulă înspre est, parte încă necunoscută pentru dânşii.

Pământul era extrem de dificil, semănat cu stânci şi gropi pline cu zăpadă şi acoperite cu pojghiţă de ghiaţă.

Ajunseră pe o platformă de unde domineau oceanul şi nesfârşita întindere de ghiaţă.

In timp ce se odihneau, Marius avu o exclamaţie de surprindere văzând, lângă o stâncă, un fel de suprafaţă ondulată.

Se deslușea bine pe albeaţa zăpezii, ceva lung, de culoare negricioasă, fer, lemn sau altceva.

Se scoborâră până acolo, nu fără primejdie şi când fură aproape văzură că e o placă de tablă, ruginită, încovoiată, care avea pe dânsa urmele unei scrieri.

Sfărâmară, cu securea, ghiaţa care o acoperea şi citiră :

„Eu, Ximenes, căpitanul lui Sky am parcurs cu doi oameni din echipagiul meu împrejurimile insulei Rotunda.

„Am ajuns aci, cu toată ghiaţa dimprejur, graţie unui submarin".

— Urma paşilor pe care i-am văzut noi !

Şi toţi îşi amintiră episodul urmelor descoperite înainte de a veni pe această insulă.

Iată deci explicaţia !

— Ciudat submarin trebuie să fie! — observă Jean Bart. Trebue să fie construit în mod special spre a nu fi isbit și spart de gheţuri.

— După părerea mea, acest Ximenes nu mi se pare să fie un ofiţer de marină. Trebue să fie vre-un particular oarecare care se distrează să umble pe sub mări cu vre-un aparat inventta de dânsul.

După o discuţie argumentată hotărără să se înapoieze, cu atât mai mult cu cât nu puteau rezolva nimic prin discuţie.

Proviziile de carne de focă le mai prelungeau alimentaţia cu încă două săptămâni.

Și apoi erau bucuroși să mai facă puţină variaţie cu piepturile de pinguini cu care începuseră să se sature.

Ziua fusese dar trecută fără nici un profit, dar tinerii contau pe continuarea timpului favorabil care le-ar fi permis să mai scotocească și alte colţuri ale insulei lor.

După ce sfârșiră subiectul inscripţiei găsite, Jean Bart aminti lui Raimondo că întrerupsese lectura unei interesante povestiri asupra diferitelor exploraţiuni polare.

Raimondo luă cartea și începu să citească.

Să povestim chipul cum și-au trecut iarna ar fi prea lung și monoton.

Dacă cercetașii nu ar fi fost niște tineri foarte inteligenţi care știau să tragă profit din orice lucru, desigur că urâtul i-ar fi copleșit și o dispoziţie neagră le-ar fi îngreuiat trecerea lungilor zile de iarnă.

Dar noi cunoaștem pe Raimondo Balsan, Marius Colombo și Jean Maria Callega, zis Jean Bart, cunoaștem și pe tovarășul lor negru, abisinianul Zomba și știm că toţi patru trecuseră prin momente și mai grele fără să despere.

Citind, conversând, făcând muci lucrări de mână, pregătind masa, timpul sbura și ajunseră la sfârșitul sezonului urât fără aproape să bage de seamă.

Semnele prevestitoare erau neîncetatele sgomote făcute de ghiaţa care se sfărâma.

Păreau adevărate lovituri de tun.

Blocurile de ghiaţă, isbindu-se cu putere, se sfărâmau asvârlind în aer uriașe coloane de apă.

Marea, în depărtare, mugea surd și când vântul sufla

şueratul său adăuga la simfonia îngrozitoare o notă ascuţită, pătrunzătoare.

Călătorii observau cu mare atenţie starea atmosferei spre a nu întârzia fără folos pe insulă, dând drumul pe apă plutei care i-ar fi dus spre oceanul liber.

Aveau multe de pregătit.

Lucrările fură împărţite astfel de Raimondo:

— Tu Marius cu Zomba vă veţi ocupa de arme şi de provizii.

„Trebue să fim foarte atenţi şi să nu pierdem nimic din ceeace posedăm.

„Tu, Jean Bart, cu hărţile tale şi cu busola, vei studia drumul pe care trebue să-l urmăm.

„Eu mă voi ocupa de gheţuri spre a vedea dacă nu cumva se face un canal printre ele, care să ne permită să evadăm din închisoarea noastră voluntară.

„O să ni se pară, într'adevăr că am eşit dintr'o carceră!

— Noi ducem cu noi mult muşchiu — zise Zomba, în limbajul său amuzant.

„Cu atât muşchiu, facem foc oriunde!

— Ai tu o bună idee, Zomba! Cu muşchiul acesta uscat şi presat nu murim de frig nicăeri! — zise Marius.

Câteva săptămâni nici o schimbare nu surveni în starea timpului.

Dar mica zi se mărea din ce în ce şi nopţile se scurtau pe atât

Cercetaşii începură să adune scândurile care formau podeaua colibei lor, spre a construi o plută nouă, lucrată în linişte, solid şi ingenios

Trebuiră să lege pe dânsa proviziile şi ustensilele pe care le avem.

Apoi „ce-o vrea Dumnezeu!" cum zicea Jean Bart, marinarul.

Ziua mult aşteptată sosi.

In dimineaţa aceia, eşind pentru a mai face observaţii, Ligurul constată că termometrul nu arăta decât 3 grade sub zero.

Va fi deci o zi minunată!

Iar cum soarele, acuma rămânea şapte ore pe cer, se putea profita imediat de acest lucru.

Raimondo, care observă cu binoclul starea gheţurilor, chemă pe Jean Bart arătându-i cum crăparea gheţurilor se accentuase în timpul nopţii şi cum un canal şerpuia printre iveberguri şi blocuri de ghiaţă, până spre oceanul îndepărtat, sau cel puţin aşa se părea.

Canalul era chiar în direcţia voită.

Mergea spre nord !

— Să nu mai pierdem o clipă ! — zise Raimondo.

După o oră de ultime pregătiri, pluta era gata să fie târâtă şi împinsă în apă.

La dreptul vorbind, apele nu erau complet libere.

Un strat subţire de ghiaţă acoperea canalul.

Dar acest strat se putea rupe uşor cu lovituri de bastoane.

Zomba îşi luă sarcina să târască pluta până la mal.

Ceilalţi îl ajutau, împingând-o dela spate, cu precauţie.

Era aproape zece dimineaţa când, emoţionaţi, cei patru călători întreprinseră călătoria de eliberare.

Pluta sbură uşoară.

Pe dânsa, în mijloc, bine legate, erau lăzile cu provizii şi muniţii.

Armele erau la îndemâna celor patru exploratori.

Merseră până seara.

Zomba împingea pluta, Jean Bart spărgea ghiaţa înaintea ei, Raimondo şi Marius dădeau pe rând ajutor unde trebuia.

Când se înseră constatară că nu le mai rămânea mult drum spre a ajunge în plină mare.

Hotărâră să se oprească noaptea pe unul din blocurile mai mari în timp ce pluta era bine legată de dânsul ca nu cumva curentul să nu o ia cine ştie unde

CAPITOLUL VIII

SPRE MAREA LIBERA

Noaptea trecu cu bine mai ales că frigul nu mai era așa de intens ca altă dată.

De sigur că, la adăpost în coliba lor călduroasă, de pe insula Italia, erau mult mai bine, dar cum evaziunea era apropiată, entuziasmul le încălzea și mintea și trupurile !

Adormiseră strânși unul în altul bine înveliți în blănuri și, în cuverturi.

A doua zi chiar dacă nu se desteptară prea bine odihniți, totusi erau în stare să continue drumul.

Reusiră fără prea multă greutate.

Dar, în momentul în care se pregăteau, după ce traversaseră suprafata ultimei masse, să sară pe plută, văzură că un curent foarte puternic împingea blocul lor spre un iceberg gigantic, care venea amenințător, la vre-o cincizeci de metri.

Icebergul oscila într'un mod curios ca și cum dintr'un moment într'altul și-ar fi pierdut echilibrul și s'ar fi dat peste cap.

Riscau să se isbească de acel munte de ghiață !

Pericolul era foarte mare.

Trebuia în orice caz să-l înlăture.

Cercetașii se priveau perplexi.

Jean Bart, marinarul, nu știa ce sfat să dea.

Raimondo, capul expediției, era de data asta incapabil să găsească ordinul necesar care ar fi rezolvat chestiunea.

Dar nu rămaseră multă vreme așa.

Indeciziunea nu era caracteristica lor

Aceiaș idee germină în acelaș timp în capul lor.

Să se mişte, să facă ceva, să nu rămână inactivi.

Să lupte, fiindcă lupta are într'însa garanția izbândei!

— Mai bine să riscăm moartea de o mie de ori, dar să avem conștiința că am încercat totul, decât să rămânem așa, cu brațele încrucișate!

Așa vorbi Raimondo.

Și moartea pândea, apropiată.

Dacă icebergul cădea peste dânșii, s'ar fi scufundat fără nici o speranță de salvare în adâncurile întunecate ale mării.

Cei patru tineri sărind pe plută puseră mâna pe ramele solide (pe care le fabricaseră dela început din lemn tare) și se așezară la locurile lor, începând să vâslească din toate puterile.

Problema era următoarea: să se îndepărteze de iceberg înainte ca acesta să-i izbească.

După o scurtă examinare a situației, Jean Bart hotărî s'o apuce în direcția spre dreapta.

Era o chestiune de minute...

Inimile le băteau de neliniște...

Icebergul se clătina din ce în ce mai mult și refluxul făcut de valuri, din cauza acestei mișcări amenințat echilibrul plutei...

Cu sforțări supraomenești, tinerii reușiră să se îndepărteze de iceberg cu câteva sute de metri tocmai în momentul în care monstrul de ghiață se aplecase amenințător deasupra locului unde peste câteva clipe urma să vină pluta.

Dar un strigăt puternic eși din piepturile cercetașilor.

Muntele de ghiață se răsuci încet, se învârti în jurul său și se aplecă în partea opusă ca talgerul unei uriașe balanțe.

Călătorii făcură o sforțare extremă.

Icebergul se înclină din nou în partea lor, ridică valuri uriașe și se întoarse complet...

Mișcarea de răsucire a enormei masse de ghiață se îndeplinise acum în întregime.

Valurile făcute de uriașa deplasare de apă, porniră dela baza muntelui, spre plută, adevărată coaje de nucă față de imensitatea icebergului.

Călătorii avură prezența de spirit să se agațe cu desperare de scândurile plutei, dar mișcarea fu prea puternică și tot ce era pe plută, cu zgomot asurzitor, se prăbuși în valuri.

Nu mai aveau acum nimic!

Nu le mai rămânea decât armele şi muniţiile pe care avuseseră precauţiunea să le ţină la dânşii.

După dureroasa surprindere care îi ţintui pe loc, câteva clipe, tinerii îşi regăsiră sângele rece.

Erau acum teferi pe pluta goală, uzi până la piele şi fără nici un fel de alimente care să le poată restabili puterile fizice atât de încercate.

Nu mai aveau nici măcar flaconul cu coniac din care să poată bea o înghiţitură întăritoare!

Desperarea începea acum să-şi arate iarăş ghiarele ei sfâşietoare de suflet.

Cuvintele n'ar mai fi folosit la nimic.

Trecură o oră, două, fără ca cercetaşii să fi putut pronunţa un cuvânt, atât de mare era deprimarea care îi copleşea.

Timpul trecea nemilos de greu şi frigul se simţea acum şi mai aspru pe hainele ude şi stomacul gol.

Zorindu-se să iasă la marea liberă, cercetaşii nu mâncaseră nimic şi acum regretau acest lucru necumpătat.

Umbrele serii ncepeau să se desluşească la orizont când Zomba cu ochii lui de linx, se sculă în picioare şi uitându-se cu atenţie în spre un punct la orizont, pe care îl vedea numai el, strigă:

— O corabie! o corabie!

E uşor de închipuit cum străbătu, ca un curent electric, acest strigăt, inimele celorlalţi.

Dup ă o oră, se vedea desluşit, eşind după un munte de ghiaţă, un vas cu trei catarge care se apropia cu iuţeală de locul unde se aflau cercetaşii.

După altă oră, vasul era lângă plută şi trimese o barcă să ia pe bord pe naufragiaţi.

Dar care nu le fu mirarea acestora când, intrând în cabina căpitanului, în loc de obicinuitele cuvinte de bună primire ce se folosesc în asemenea împrejurări, auziră:

— Sunteţi prizonierii mei:

„Eu sunt Ximenes, căpitanul vasului Sky.

Cercetaşii fură şi mai miraţi când auziră că acel care le vorbea purta numele pe care îl citiseră pe bucata de tablă găsită în zăpadă pe insula Italia.

Marius impulsiv, nu se putu stăpâni să nu întrebe:

— Pardon, domnule, unde este submarinul dv.? Vreți să-mi spuneți?

Un râs îi răspunse.

— Sigur că vă voi spune. Acum este în repaus în fundul corăbiei unde a fost băgat ca de obicei.

„M'am amuzat să-l construesc în Grecia, spre a-mi servì la diferite observațiuni

„Am umblat pe sub ghețuri și am eșit printr'o gaură. Iată misterul pașilor pe zăpadă.

„Am lăsat dinadins aceste urme și tot astfel și bucata de tablă pe care am scris cele ce ați citit.

„Acum e rândul dv. să-mi spuneți de unde veniți și ce faceți pe aci!

După ce Raimondo povesti, în câteva cuvinte, ultimele întâmplări, Ximenes încruntă sprâncenile:

— Italieni! Nu sunteți prieteni!

„Italia nu e prietena Greciei!

„Sunteți prizonierii mei de răsboi!

Dar Ximenes nu știa cu cine are de aface.

Cercetașii aveau să-i dea de lucru!

Citiți urmarea în fascicula No. 70 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 3 Februarie
Caii înebuniți

Ce ziar să citim?

Nu există nimeni care să nu citească un ziar, pentru că un ziar este hrana sufletească de fiecare zi a omului.

Ziarul pune in curent pe cetăţean cu tot ce se petrece în oraşul lui, în lumea întreagă: şi tot el îl informează de tot ce-l interesează, imprimându-i şi anumite directive — bune sau rele — după cum înţelege să-şi facă datoria către cititorii săi. Trebue deci multă băgare de seamă în alegerea ziarului pe care trebue să-l citim, fiindcă el trebue să fie, înainte de toate, obiectiv adică să trateze absolut cinstit, fără ură şi fără părtinire toate chestiunile.

Care este ziarul care indeplineşte această esenţială condiţie ? **Universul**

Universul este gazeta ce-şi informează complect şi repede cititorii.

Care este ziarul ce prin scriitori de valoare şi de competinţă se ocupă de toate chestiunile ?

„Universul“

In care ziar cititorul de orice ramură de activitate socială, poate găsi tratarea şi deslegarea problemelor ce-l interesează ? in **„Universul“**

Unde-şi găsesc sprijinul cei obidiţi şi nedreptăţiţi, şi înfierarea celor cari calcă legile şi drepturile altora ? în **„Universul“**

In **„Universul“** agricultura, comerţul, industria, armata, şcoala şi biserica au pagini întregi consacrate.

Aşa, dar, care este ziarul bine scris, cinstit redactat şi repede informat ?

„Universul“

Citiţi dar toţi: Ziarul „UNIVERSUL“

Din „CEI TREI CERCETAȘI"
a apărut până acum :

No.

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara Apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de foc
10 Vâltorile Cataracte:
11 Lupta navală
12 Diversii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ștrangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal

No.

25 Un „Palace" în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Per
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală

No

48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul Blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădotorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnașilor
66 Regina banditților
67 În derivă spre Polul Sud
68 Golful speranței
69 Misterul pașilor pe zăpadă
70 Caii înebuniți
71 Clopotul din pădurea misterioasă
72 Urmele de sânge
73 Indienii Puelșci

La „Cei trei cercetași" se pot face și abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului „UNIVERSUL".

BIBLIOTE
PURCĂRIA
PERSO

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI